

Maria Cabalska

Tuligłowy, gm. Rokietnica, woj. przemyskie

Informator Archeologiczny : badania 21, 179

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Wykop II zlokalizowany został na arce 207, ów. R/D i nie był związany z architekturą. Celem takiego usytuowania wykopu było rozpoznanie stratygrafii od północnej strony kościoła. Miąższość ogólna silnie przemianowanych warstw wynosiła tylko 0,90 m. Na całej przestrzeni wykopu o rozmiarach 4 x 2,5 m zaobserwowano znaczną ingerancją nowofytą.

Prace będą kontynuowane.

TULIGŁOWY, gm. Rokietnica
woj. przemyskie

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii
w Krakowie

Badania prowadziła dr hab. Maria Cabalska. Finansował WKZ w Przemyslu, UJ. Trzynasty sezon badań. Wielkie wieloczłono-
nowe grodzisko wczesnośredniowieczne /VIII-XI w./.

W 1987 r. badania wykopaliskowe na grodzisku dotyczyły weryfikacji przebiegu wałów na zachodnim stoku. Stok opada ku łąkom tworząc kilka rynien rozmywania podłoże oraz związanych z nimi stożków akumulacji ziemi. Poszukiwano wałów zamykających od tej strony grodzisko przeprowadzono wytyczając dziesięć wykopów rozmieszczonych na różnej wysokości. Na czterech wykopach umieszczonych poniżej wału obwodowego i pokazała się warstwa fliżu karpackiego, złożona z drobnych kamieni, budująca z tej strony wzniesienie. Gliniana nakładka, bardzo cienka, zalegająca pod warstwą humusu zachowała się w wykopach położonych w środkowym pasie stoku.

W tych warunkach nie istniała możliwość znalezienia wału II środkowego in situ. Ślady po tym wale odsłonięto w wykopie VII przecinając zwał gliny stożka osuwiska. Na głębokości 100 cm odsłonięto duże głazy beżadnie zgrupowane, przy których pojawiły się ułamki skorup oraz warstwę zsuniętego wału przylegającą do kamieni, stanowiących zewnętrzną obudowę konstrukcji. Grubość warstw wału dochodziła do 60 cm, wyklinowując się przy kamieniach. W dolnych poziomach na granicy z gliną calca odsłonięto dwa skupiska kości zwierzęcych. Nie obserwowano zniszczenia wału przez pożar.

Wał III zewnętrzny uchwycono w dwu wykopach położonych w niższej partii stoku. W wykopie IV, umieszczonym na półce poniżej połowy wysokości, wał został przecięty skośnie do swego biegu. W zbitym fliżu skalnym wydrążono podstawę wkopując konstrukcję do 50 cm w skałę. Następnie nasypano glinę czerwono-pomarańczowego koloru i dopiero na tej warstwie wyrównawczej posadowiono konstrukcję chyba rusztową, bardzo źle zachowaną. Ten sam wał przecięto wykopem III posadowionym w dolnej partii stoku. Tam obserwowano zewnętrzne umocnienia wału, po którym zachowała się rozwleczona warstwa kamieni skośnie zarysowana na poziomie. Rozwleczone były również przepalone belki równoległe ułożone do warstwy kamieni. Całość śladów pozwala wnioskować, że wał posadowiono wyżej, o czym świadczy zachowana warstwa czerwonej gliny użytej na podsypkę, której ślady obserwowano na początkowych metrach omawianego wykopu.

Wszystkie opisane ślady upoważniają do przyjęcia rozbudowanego systemu obronnego w postaci trzech wałów grodu władców, dwóch wałów zaporowych oraz wału prostopadłego. Rekonstruowanie podobnych założeń w strefie przykarpackiej nie powinno nastroczać żadnych wątpliwości. Obiekty z Sialnicy i Aksamanic mają podobne rozplanowanie i można wnosić, że tworzą razem strategiczną jednostkę odpowiadającą w swej istocie pojęciu "grodów Czerwieńskich" znanych ze wzmianek historycznych.

TYSŁOWCE
woj. zamojskie
Stanowisko 25B

patrz
neolit

WARSZKOWO, gm. Sławno
woj. śląskie
Stanowisko 26

patrz
okres wpływów rzymskich